

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om afgivelse af indlæg i den præjudicielle sag ved EU-Domstolen C-70/18, A m.fl.

1. Indledning

Den øverste nederlandske domstol i forvaltningsretlige sager, Raad van State, har anmodet EU-Domstolen om en præjudiciel fortolkning af aftalegrundlaget mellem EU og Tyrkiet, nærmere bestemt artikel 7¹ i Associeringsrådets afgørelse nr. 2/76 og artikel 13² i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 ("stand-still bestemmelserne"). Det følger af disse bestemmelser, at medlemsstaterne ikke må indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for tyrkiske arbejdstagere i EU.

Sagen angår, om stand-still bestemmelserne er til hinder for udlændingemyndighedernes optagelse, opbevaring og behandling af biometriske data om tyrkiske statsborgere i et register i forbindelse med deres visumansøgninger med det formål at forhindre og bekæmpe identitets- og dokumentsvig, samt om dataene i registret derefter må stilles til rådighed for andre myndigheder.

2. Sagens faktiske omstændigheder og de præjudicielle spørgsmål

Hovedsagen angår lovligheden af, at to tyrkiske statsborgere (A og B) i forbindelse med udstedelse af visum til indrejse i Nederlandene blev mødt med et krav om, at de skulle afgive biometriske data i form af digital ansigtsoptagelse og ti fingeraftryk ('det omtvistede krav'). A fik udstedt et visum med henblik på at arbejde i Nederlandene, og B fik udstedt visum med henblik på familiesammenføring i Nederlandene med C, der har nederlandsk og tyrkisk statsborgerskab og er B's referenceperson. Sagen verserer nu ved den forelæggende ret efter, at A, B og C har fået medhold ved en underordnet retsinstitans.

¹ Artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 2/76 har følgende ordlyd: "The Member States of the Community and Turkey may not introduce new restrictions on the conditions of access to employment applicable to workers legally resident and employed in their territory."

² Artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 har følgende ordlyd: "Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet må ikke indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning."

17. maj 2018

Asyl og Visum
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Cecilie Brandt Opstrup

Tel. 61 98 34 92
Mail cbo@uim.dk

Sags nr. 2016 - 2820
Akt-id 410306

Om den nederlandske ordning er det oplyst, at formålet med at optage og opbevare de biometriske data er, at disse efterfølgende kan anvendes til at fastslå, registrere og efterprøve udlændinges identitet og således forhindre og bekæmpe identitets- og dokumentsvig. Det er endvidere oplyst, at kravet om afgivelse af biometri gælder for alle tredjelandsstatsborgere, der, bortset fra asylansøgere, indgiver en ansøgning om ophold i mere end 90 dage i Nederlandene, eller som opholder sig ulovligt i Nederlandene.

Det er efter de nederlandske regler muligt at videregive biometriske data til tredjemand med henblik på at forhindre, efterforske og undersøge en række nærmere angivne alvorlige forbrydelser, og de biometriske data opbevares i registeret i 5 år. Hvornår denne tidsfrist regnes fra afhænger af udlændingens situation, og i visse tilfælde kan opbevaringsperioden blive mere end 5 år.

I den forelagte sag afgav både A og B biometriske data og begge (samt C) klagede senere over det omtvistede krav. Det er disse klagesager, der danner grundlag for de fem præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt den nederlandske ordning er i strid med stand-still bestemmelserne, herunder om det omtvistede krav udgør en ny begrænsning i strid med disse bestemmelser.

Med sine spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om stand-still bestemmelserne er til hinder for en national ordning om optagelse, opbevaring og behandling af biometriske data om tyrkiske statsborgere i et register med det formål at forhindre og bekæmpe identitets- og dokumentsvig, samt tilrådighedsstillelse af disse data for tredjemand med henblik på at forhindre, efterforske og undersøge lovovertrædelser. I den forbindelse ønskes det oplyst, om det har nogen betydning, dels at varigheden af opbevaringen af de biometriske data er knyttet til varigheden af tyrkiske statsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold, og dels at tyrkiske statsborgere, der er mistænkt for en lovovertrædelse, har opholdsdokumentet med deres biometriske data på sig.

3. Regeringens interesse og synspunkter i sagen

Regeringen afgiver indlæg i sagen, da der i dansk ret er en sammenlignelig mulighed for at optage, registrere, opbevare og behandle udlændinges, herunder tyrkiske statsborgeres, biometriske data (fingeraftryk og ansigtsfotografi) med henblik på identifikation og identitetskontrol.

Til brug for identifikation og identitetskontrol optager, registrerer, opbevarer og behandler de danske udlændingemyndigheder biometriske data fra udlændinge, der indrejser ulovligt i Danmark og fra udlændinge, der indgiver ansøgning om visum til/opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens §§ 40 a-40 h. De biometriske data opbevares i et centralt register til brug for identifikation og identitetskontrol. De biometriske data opbevares i 20 år efter optagelsen eller, hvis udlændingen meddeles opholdstilladelse (eller hvis der er tale om en visumansøger), i 10 år efter optagelsen.

Regeringen finder, at nationale ordninger – som f.eks. den danske ordning eller den nederlandske, der er genstand for den præjudicielle sag ved EU-Domstolen, *ikke* udgør en ny begrænsning for tyrkiske statsborgere i strid med stand-still bestemmelserne.

Det fremgår således af VIS-forordningen,³ at visumansøgere, herunder tyrkiske statsborgere, skal afgive biometri i form af fotografi og fingeraftryk ved ansøgning om Schengenvisum. Formålet med behandlingen af de biometriske data er at kunne sikre en pålidelig verifikation og identifikation af visumansøgere. De biometriske data slettes fra visuminformationssystemet (VIS) efter 5 år.

Endvidere følger det af forordning nr. 1030/2002,⁴ at de opholdstilladelser, som medlemsstaterne udsteder til tredjelandsstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, skal indeholde biometriske data i form af personfotografi og to fingeraftryk. Indførelsen af biometriske data anses som et vigtigt skridt hen imod anvendelsen af nye elementer, der etablerer en mere pålidelig sammenhæng mellem indehaveren og opholdstilladelsen, hvilket er et vigtigt bidrag til at sikre, at den beskyttes mod svigagtig brug.

EU-lovgiver har således vurderet, at afgivelse af biometri i forbindelse med ansøgninger om visum og/eller opholdstilladelse ikke er uforeneligt med stand-still bestemmelserne.

Under alle omstændigheder har de nationale myndigheder et legitimt behov for at kende og kontrollere identiteten på de udlændinge, der søger om opholdstilladelse i den pågældende medlemsstat, eller som allerede opholder sig i medlemsstaten. I den forbindelse udgør en national ordning, der fastsætter krav om optagelse af biometri i forbindelse med udlændinges – herunder tyrkiske statsborgeres – ansøgninger om visum og/eller opholdstilladelse, ikke en ny begrænsning efter stand-still bestemmelserne, da disse bestemmelser forudsætter, at tyrkiske statsborgere og/eller deres familiemedlemmer overholder værtsmedlemsstatens regler med hensyn til indrejse og ophold.⁵ Et sådant krav er i øvrigt for usikkert og indirekte til at kunne påvirke de pågældende personers adgang til beskæftigelse.

På denne baggrund vil regeringen i indlægget argumentere for, at der ikke er tale om en ny begrænsning i strid med associeringsaftalens stand-still bestemmelser, når der optages, opbevares og behandles biometriske data af tyrkiske statsborgere.

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (EU-tidende 2008, L 218, s. 60), som ændret.

⁴ Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere (EU-tidende 2002, L 157, s. 1), som ændret.

⁵ Jf. bl.a. dom af 7. november 2013 i sag C-225/12, Demir, EU:C:2013:725, præmis 35.